

bane paa Falster, og Regjeringen er jo endog gaaet saa vidt, at den paa en Maade har tilkjøbt sig, at det sjællandske Jernbaneselskab byggede 3 Mil Jernbane paa Falster, ved at give det en Forlængelse paa 15 Aar af dets Monopol. Medens man i 1866 endnu syntes at gaae ud paa snarest muligt at komme til det Tidspunkt, da man kunde udløse det sjællandske Jernbaneselskab, har man altsaa nu givet det 15 Aars Forlængelse for at fuldføre en Stump Jernbane paa 3 Mil, hvis Udførelse Regjeringen troede at maatte overlade til den private Virksomhed, medens den nu foreslaaer, at Staten skal anvende 8 Millioner Rd. paa nye Jernbaneanlæg i Jylland. Jeg tillader mig at troe, at det er en af de flemmeste Consequenter, som Jernbaneanlæg for Statskassens Regning have, at de berettiger de fleste Dele af Landet til at fordrø de samme Begunstigelser for sig i saa Henseende, som der er blevet andre Dele af Landet tilbeel. Hvor dette skal ende, naar det først er begyndt, kan Ingen sige. Dette beder jeg nu anvendt paa de Jernbaneforslag, som her foreligge. Man tager høiligt fejl, naar man troer, at vi vilde være færdige, naar vi have vedtaget disse Forslag. Jo flere saadanne Forsøg man gjør paa at oplive en af Naturen til en vanskelig Frembringelsesmaade bestemt Provinds, desto flere Andragender vil man faae om nye Anlæg, og desto vanskeligere vil det være at afvise dem, men desto mere vil man ogsaa opvække Jalousten mellem de forskjellige Dele af Landet, en Hølelse, der vel kun vil ulme til en vis Tid, og som man vel kan bortsee fra under visse Omstændigheder, men som man dog ikke skal give Næring, fordi det tidligt eller sildigt kan bære bittere Frugter.

Hvad jeg hidtil har tilladt mig at udtale, har ikke — det haaber jeg, at man vil erkjende — staaet i nogen væsentlig Forbindelse med vore finansielle Forhold. Jeg tillod mig kun i Begyndelsen af de Bemærkninger, som jeg er fremkommen med, at antyde, at vore finansielle Udgifter langtfra vare saa lyse nu i Maars 1868 som i December 1867. Det vil ikke kunne nægtes, at der siden da er fremkommet store extraordinaire Fordringer, og at paa den anden Side det, der er blevet hen-

regnet til forventede extraordinaire Indtægter, endnu bestandigt lader vente paa sig, omendstjondt der var antydet en nu forløben Termin, hvor man turde haabe, at det skulde indkomme. Jeg vil imidlertid nu til Slutning ikke undlade ogsaa at høre mig om vor finansielle Stilling. Jeg har idag, ligesom oftere i den senere Tid, naar vor finansielle Status er bleven bragt paa Bane, hørt forskjellige Meninger blive fremsatte om den. Det er navnlig blevet hørt, at, da vore ordinaire Indtægter overstege vore ordinaire Udgifter, saa havde det Underfund, der var tilstede ved de extraordinaire Indtægter, sammenlignede med de extraordinaire Udgifter, ikke saameget at betyde. Jeg vil i den Anledning bemærke, at jeg vilde ønske, at man engang vilde opgjøre Regningen uden Hensyn til, hvad man kalder Extraordinært, og hvad man kalder Ordinært, thi det Extraordinære, som gjentager sig Aar for Aar, er snart Ordinært, og det Ordinære, som man kan forudsæe vil ubliver om saa Aar, er egentlig talt Extraordinært. Jeg veed meget godt, at der kan diskuteres om, hvad man for Diebliffet skal ansee for ordinaire og hvad for extraordinaire Udgifter og Indtægter, men naar man uden Hensyn til denne Classification vil opgjøre vor Status, saa vil det efter min fulde Overbeviisning vise sig, at vi have et ikke ubetydeligt Underfund, og at Differencen mellem Udgifterne i Finantsaaret 1868—69 og Indtægterne i samme Finantsaar vil blive ikke ubetydelig; den vil, naar alle de Tillægsbevillinger eller Forslag til extraordinaire Udgifter, som nu foreligge, blive vedtagne, og naar ligeledes dette Forslag til en Jernbanelov vedtages, beløbe sig til over 3 Millioner. Men nu spørger jeg da: Hvor skulde disse Penge komme fra? Er man tilbøielig til at paalægge større og større Skatter? Vi have jo nylig seet følgende Udtalelse — den følger som Bilag med Folkethingsudvalgets Betænkning i den foreliggende Lov — af en med vor Finantstilstand meget velbekjendt Mand, nemlig Ordføreren i Finantsudvalget i det andet Lhing: „Skal jeg i saa Ord sammenfatte min Ansuelse om Finantsernes Evne til at bære de med det hele Jernbanenets Fuldførelse forbundne Udgifter, da er det den, at Finantserne vel vilde være istand til at bære disse Udgifter,